

2024/1717

20.6.2024

REGULAMENTUL (UE) 2024/1717 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 13 iunie 2024

de modificare a Regulamentului (UE) 2016/399 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) literele (b) și (e) și articolul 79 alineatul (2) litera (c),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) În conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE), Uniunea cuprinde un spațiu de libertate, securitate și justiție fără controale la frontierele interne, în interiorul căruia este asigurată libera circulație a persoanelor, în corelare cu măsuri adecvate privind controalele la frontierele externe, azilul, imigrarea, precum și prevenirea și combaterea infracționalității.
- (2) Crearea unui spațiu în care este asigurată libera circulație a persoanelor dincolo de frontierele interne reprezintă una dintre principalele realizări ale Uniunii. Este important ca funcționarea normală și consolidarea unui astfel de spațiu, care se bazează pe încredere și solidaritate, să reprezinte un obiectiv comun al Uniunii și al statelor membre care au convenit să facă parte din acesta. În acest sens, reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne ar trebui să fie excepțională și utilizată numai în ultimă instanță, sub rezerva consultării și cooperării între statele membre în cauză și Comisie în calitate de gardian al tratatelor dacă este cazul.
- (3) Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului (Codul frontierelor Schengen) ⁽⁴⁾ stabilește normele care reglementează circulația persoanelor către și din spațiul fără controale la frontierele interne (denumit în continuare „spațiul Schengen”), precum și între statele membre care fac parte din spațiul Schengen.
- (4) În ultimii ani, spațiul Schengen a făcut obiectul unor provocări fără precedent, care, prin natura lor, nu s-au limitat la teritoriul unui singur stat membru. Astfel de provocări au evidențiat faptul că menținerea ordinii și securității publice în spațiul Schengen este o responsabilitate comună, care necesită o acțiune comună și coordonată între statele membre și la nivelul Uniunii. Acestea au evidențiat, de asemenea, lacune în normele existente de reglementare a funcționării spațiului Schengen atât la frontierele externe, cât și la frontierele interne, precum și necesitatea de a crea un cadru mai solid și mai robust, care să permită un răspuns mai eficace la provocările cu care se confruntă spațiul Schengen, pentru a consolida încrederea reciprocă și solidaritatea și pentru a asigura absența oricăror controale asupra persoanelor, indiferent de cetățenia acestora, la trecerea frontierelor interne, permițând în același timp statelor membre să ofere un răspuns eficace la provocările cu care se confruntă.
- (5) Controalele la frontierele externe sunt nu numai în interesul statului membru la ale cărui frontiere externe se efectuează, ci și în interesul tuturor statelor membre care au eliminat controalele la frontierele lor interne și în interesul Uniunii în ansamblu. Statele membre au obligația de a asigura standarde ridicate în ceea ce privește gestionarea frontierelor lor externe, inclusiv printr-o cooperare consolidată între poliția de frontieră, poliție, autoritățile vamale și alte autorități relevante. Uniunea oferă în mod activ asistență prin furnizarea de sprijin

⁽¹⁾ JO C 323, 26.8.2022, p. 69.

⁽²⁾ JO C 498, 30.12.2022, p. 114.

⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 24 aprilie 2024 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 24 mai 2024.

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 77, 23.3.2016, p. 1).

financiar prin intermediul agențiilor relevante ale Uniunii și prin gestionarea mecanismului de evaluare și monitorizare Schengen stabilit prin Regulamentul (UE) 2022/922 al Consiliului ⁽⁵⁾. Este necesar ca normele aplicabile frontierelor externe să fie consolidate pentru a răspunde mai bine noilor provocări apărute recent la frontierele externe.

- (6) Gestionarea europeană integrată a frontierelor se bazează pe modelul de control al accesului pe patru niveluri prevăzut în Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾. Controalele la frontiere, inclusiv măsurile de facilitare a trecerii legale a frontierei, constituie o parte esențială a gestionării europene integrate a frontierelor. Pentru a preveni și a detecta criminalitatea transfrontalieră la frontierele externe, în special introducerea ilegală de migranți, traficul de persoane și terorismul, statele membre, împreună cu Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, instituită prin Regulamentul (UE) 2019/1896, ar trebui să pună în aplicare gestionarea europeană integrată a frontierelor, pe baza modelului de control al accesului pe patru niveluri.
- (7) Pandemia de COVID-19 a demonstrat că amenințările pentru sănătatea publică pot impune aplicarea unor norme uniforme privind restricțiile de călătorie către Uniune ale resortisanților țărilor terțe. Adoptarea unor măsuri inconsecvente și divergente la frontierele externe pentru a aborda astfel de amenințări afectează negativ funcționarea întregului spațiu Schengen și reduce predictibilitatea pentru călătorii resortisanți ai țărilor terțe și contactele cu persoane din țări terțe. În vederea pregătirii spațiului Schengen pentru provocări viitoare de o amploare comparabilă pandemiei de COVID-19, ar trebui instituit un nou mecanism care ar permite adoptarea și eliminarea în timp util a unor măsuri coordonate la nivelul Uniunii. Noul mecanism de la frontierele externe ar trebui aplicat în eventualitatea unei urgențe de sănătate publică de amploare ce ar reprezenta o amenințare transfrontalieră gravă pentru sănătate, recunoscută de Comisie la nivelul Uniunii fără a aduce atingere Regulamentului (UE) 2022/2371 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾, luând în considerare informațiile primite de la autoritățile naționale competente.
- (8) În cazul unei urgențe de sănătate publică de amploare, mecanismul ar trebui să prevadă adoptarea unui regulament de punere în aplicare în care să se stabilească restricții temporare de călătorie, inclusiv restricții de intrare și restricții temporare minime legate de situația sanitară, precum și condițiile pentru eliminarea acestora. Având în vedere caracterul sensibil din punct de vedere politic al unor astfel de restricții care privesc dreptul de intrare pe teritoriul statelor membre, Consiliului ar trebui să i se confere competențe de executare pentru adoptarea unui astfel de regulament de punere în aplicare (denumit în continuare „regulamentul de punere în aplicare”), pe baza unei propuneri a Comisiei.
- (9) Este important să li se permită întotdeauna să intre în Uniune, în concordanță cu obligațiile aplicabile în temeiul dreptului Uniunii și al dreptului internațional, cetățenilor Uniunii și resortisanților țărilor terțe care, în temeiul unor acorduri dintre Uniune și statele sale membre, pe de o parte, și țările terțe respective, pe de altă parte, beneficiază de drepturi de liberă circulație echivalente cu cele ale cetățenilor Uniunii, precum și membrilor de familie ai acestora. Rezidenților în Uniune ar trebui, de asemenea, să li se permită întotdeauna să se întoarcă în Uniune și, în special, în statul membru în care își au reședința legală. Regulamentul de punere în aplicare ar trebui să stabilească restricții temporare minime legate de situația sanitară care li s-ar putea aplica acestor persoane. În ceea ce privește resortisanții țărilor terțe cu ședere legală în Irlanda, statele membre ar trebui, pe bază de reciprocitate, să le permită rezidenților respectivi să se întoarcă în Irlanda tranzitând teritoriul statelor membre. Irlanda este invitată să își alinieze politicile naționale în ceea ce privește restricțiile de călătorie către Uniune. Regulamentul de punere în aplicare ar trebui să conțină toate elementele necesare pentru a se asigura că restricțiile de călătorie sunt eficace, punctuale, nediscriminatorii și proporționale cu evoluția situației epidemiologice. Acesta ar trebui să identifice, atunci când natura urgenței de sănătate publică de amploare impune acest lucru, categoriile de persoane care efectuează călătorii esențiale enumerate în anexa XI partea B care ar trebui să fie scutite de restricțiile de intrare și să stabilească condițiile în care ar trebui să fie posibil, în mod excepțional, ca restricțiile de călătorie să fie impuse călătorilor respectivi. În plus sau în mod alternativ, regulamentul de punere în aplicare ar trebui să stabilească eventualele zone geografice sau țări terțe din care ar trebui să fie posibilă aplicarea unor măsuri specifice călătoriei și să stabilească o procedură pentru reexaminarea periodică a situației și a restricțiilor de călătorie, pe baza unei metodologii obiective și a unor criterii obiective aplicabile respectivei proceduri, incluzând în special situația epidemiologică. Regulamentul de punere în aplicare ar putea preciza condițiile în care ar putea fi permisă călătoria, cum ar fi testarea, carantina, autoizolarea sau orice alte măsuri adecvate, precum cerința de a completa un formular de localizare a pasagerilor sau

⁽⁵⁾ Regulamentul (UE) 2022/922 al Consiliului din 9 iunie 2022 privind instituirea și funcționarea unui mecanism de evaluare și monitorizare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 1053/2013 (JO L 160, 15.6.2022, p. 1).

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2019 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1052/2013 și (UE) 2016/1624 (JO L 295, 14.11.2019, p. 1).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) 2022/2371 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 noiembrie 2022 privind amenințările transfrontaliere grave pentru sănătate și de abrogare a Deciziei nr. 1082/2013/UE (JO L 314, 6.12.2022, p. 26).

de a utiliza un alt instrument de depistare a contactărilor și având în vedere, în special, orice sisteme ale Uniunii dezvoltate pentru a facilita călătoriile în condiții de siguranță, cum ar fi sistemele de certificare digitală. După caz, regulamentul de punere în aplicare ar putea institui și un mecanism care să permită luarea de măsuri suplimentare în cazul în care situația epidemiologică se agravează dramatic într-una sau mai multe zone geografice.

- (10) Eficacitatea restricțiilor de călătorie către Uniune se bazează pe aplicarea unor norme uniforme țărilor terțe și resortisanților țărilor terțe. Aplicarea unor norme uniforme prin intermediul regulamentului de punere în aplicare ar trebui să asigure protecția sănătății publice și, astfel, să mențină funcționarea spațiului fără controale la frontierele interne. Statele membre ar putea adopta restricții temporare legate de situația sanitară și alte restricții conexe mai stricte decât cele prevăzute în regulamentul de punere în aplicare, cu condiția ca respectivele restricții să nu aibă un impact negativ asupra funcționării spațiului fără controale la frontierele interne. În plus, statele membre ar putea adopta restricții de călătorie în absența unui regulament de punere în aplicare. Regulamentul de punere în aplicare ar trebui să țină seama de situația specifică a țărilor sau teritoriilor de peste mări menționate la articolul 355 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și enumerate în anexa II la acesta.
- (11) Tranzitul în interiorul Uniunii pentru cetățenii Uniunii și membrii de familie ai acestora, precum și pentru anumite categorii de călători cu rol esențial nu ar trebui să facă obiectul unor restricții temporare de călătorie legate de situația sanitară în ceea ce privește călătoriile către destinația lor finală. Orice restricții temporare legate de situația sanitară care trebuie aplicate ar trebui să fie aplicate la sosirea la destinația finală.
- (12) De asemenea, este necesar să se consolideze normele și garanțiile din dreptul Uniunii în scopul de a permite statelor membre să acționeze rapid pentru a contracara situațiile de instrumentalizare. O astfel de instrumentalizare ar trebui înțeleasă în sensul articolului 1 alineatul (4) litera (b) prima teză din Regulamentul (UE) 2024/1359 al Parlamentului European și al Consiliului⁽⁸⁾. Situațiile în care actori nestatali ostili sunt implicați în criminalitatea organizată, în special în introducerea ilegală de migranți, nu ar trebui considerate drept instrumentalizare a migranților atunci când nu se urmărește destabilizarea Uniunii sau a unui stat membru. De asemenea, ajutorul umanitar nu ar trebui considerat drept instrumentalizare a migranților atunci când nu se urmărește destabilizarea Uniunii sau a unui stat membru.
- (13) În ceea ce privește Cipru, Regulamentul (CE) nr. 866/2004 al Consiliului⁽⁹⁾ prevede norme specifice care se aplică liniei de demarcație dintre zonele din Republica Cipru în care Guvernul Republicii Cipru exercită un control efectiv și zonele în care acesta nu exercită un astfel de control. Deși respectiva linie de demarcație nu constituie o frontieră externă, o situație în care o țară terță sau un actor nestatal ostil încurajează sau facilitează circulația resortisanților țărilor terțe pentru a trece respectiva linie de demarcație este considerată drept instrumentalizare.
- (14) În special într-o situație de instrumentalizare, ar trebui ca, atunci când este necesar, statul membru în cauză să poată limita la minimum traficul de frontieră prin închiderea temporară a anumitor puncte de trecere a frontierei, garantând în același timp un acces real și efectiv la procedurile de protecție internațională. Orice astfel de decizie ar trebui să țină seama de recunoașterea de către Consiliul European a faptului că Uniunea sau unul ori mai multe dintre statele sale membre se confruntă cu o situație de instrumentalizare a migranților. În plus, orice astfel de limitări ar trebui să țină seama pe deplin de drepturile cetățenilor Uniunii, ale resortisanților țărilor terțe care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul unui acord internațional și ale resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung în temeiul dreptului intern sau al dreptului Uniunii ori care dețin vize de lungă ședere, precum și ale membrilor de familie ai acestora. Astfel de limitări ar trebui, de asemenea, să fie aplicate într-un mod care să asigure respectarea obligațiilor legate de accesul la protecție internațională, în special a principiului nereturnării.
- (15) Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă sprijină statele membre în ceea ce privește punerea în aplicare a aspectelor operative ale gestionării frontierelor externe, inclusiv prin schimburi de informații, furnizarea de echipamente, consolidarea capacităților și formarea polițiștilor de frontieră de la nivel național, informații punctuale și analize de risc, trimiterea corpului permanent al Poliției de frontieră și al gărzii de coastă la nivel european, precum și asistența în operațiunile de căutare și de salvare a persoanelor aflate în pericol pe mare care sunt lansate și efectuate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 656/2014 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁰⁾. Noul mandat al Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă oferă statelor membre posibilități considerabile de a primi asistență pentru sarcinile de control la frontiere, inclusiv, printre altele, în ceea ce privește operațiunile de screening și de returnare.

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) 2024/1359 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind abordarea situațiilor de criză și de forță majoră în domeniul migrației și azilului și de modificare a Regulamentului (UE) 2021/1147 (JO L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj>).

⁽⁹⁾ Regulamentul (CE) nr. 866/2004 al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind regimul stabilit în temeiul dispozițiilor articolului 2 din Protocolul nr. 10 din Actul de aderare din 2003 (JO L 161, 30.4.2004, p. 128).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (UE) nr. 656/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 de stabilire a unor norme de supraveghere a frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale statelor membre ale Uniunii Europene (JO L 189, 27.6.2014, p. 93).

- (16) Mijloacele tehnice de prevenire a trecerii neautorizate a frontierei ar putea include tehnologii moderne, cum ar fi drone și senzori de mișcare, precum și unități mobile și, după caz, toate tipurile de infrastructură fixă și mobilă. Este necesar ca utilizarea unor astfel de mijloace tehnice, în special a tehnologiei capabile să colecteze date cu caracter personal, să se bazeze pe dispoziții de drept intern clar definite și să fie exercitată în conformitate cu acesta.
- (17) Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei pentru a completa Regulamentul (UE) 2016/399 în ceea ce privește adăugarea la anexa XI partea B a altor categorii de persoane care întreprind călătorii esențiale și în ceea ce privește măsurile suplimentare care reglementează supravegherea, inclusiv elaborarea unor standarde minime comune pentru supravegherea frontierelor. Respectivul standarde minime comune ar trebui să țină seama de tipul de frontieră, și anume frontiere terestre, maritime sau aeriene, de nivelul de impact atribuit fiecărei secțiuni de frontieră externă în conformitate cu articolul 34 din Regulamentul (UE) 2019/1896 și de alți factori relevanți, cum ar fi particularitățile geografice. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare⁽¹⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (18) Într-un spațiu fără controale la frontierele interne, persoanele, indiferent de naționalitate, ar trebui să poată circula liber și în condiții de securitate între statele membre. În acest sens, ar trebui clarificat faptul că interzicerea controalelor la frontierele interne nu afectează competența statelor membre de a efectua verificări pe teritoriul lor, inclusiv în zonele lor de frontieră, în alte scopuri decât controlul la frontieră. Ar trebui clarificat în special faptul că autoritățile naționale competente, inclusiv autoritățile din domeniul sănătății sau autoritățile de aplicare a legii, au, în principiu, în continuare dreptul să exercite prerogativele de autoritate publică în temeiul dreptului intern, cu condiția ca efectul acestor prerogative să nu fie echivalent cu verificările la frontieră.
- (19) Deși interzicerea controalelor la frontierele interne se extinde și la verificările cu efect echivalent, verificările efectuate de autoritățile competente ale statelor membre nu ar trebui să fie considerate echivalente cu verificările la frontieră atunci când nu au ca obiectiv controlul la frontieră, când se bazează pe informațiile generale și experiența poliției sau pe informații de sănătate publică cu privire la posibile amenințări la adresa siguranței publice, când vizează, în special, combaterea criminalității transfrontaliere, reducerea migrației ilegale sau limitarea răspândirii unei boli infecțioase cu potențial epidemic astfel cum este identificată de Centrul European de Prevenire și Control al Bolilor, când sunt concepute și executate într-un mod care este clar diferit de verificările sistematice asupra persoanelor la frontieră și când sunt efectuate în noduri de transport precum porturile, gările feroviare sau rutiere și aeroporturile, precum și terminalele de marfă, ori direct la bordul serviciilor de transport de persoane și când se bazează pe o evaluare a riscurilor.
- (20) Reducerea migrației ilegale și a criminalității transfrontaliere legate de aceasta, cum ar fi traficul de persoane, introducerea ilegală de migranți și fraudă documentară, și a altor forme de criminalitate transfrontalieră ar putea include măsuri care să permită verificarea identității, a cetățeniei și a dreptului de ședere al persoanelor, cu condiția ca aceste verificări să nu fie sistematice și să fie efectuate pe baza unei evaluări a riscurilor.
- (21) Utilizarea tehnologiilor moderne de monitorizare a fluxurilor de trafic, în special pe autostrăzi și pe alte drumuri importante stabilite de statele membre, poate avea un rol important în combaterea amenințărilor la adresa ordinii publice sau a securității interne. Interzicerea controalelor la frontierele interne nu ar trebui înțeleasă ca împiedicând exercitarea legală a competențelor polițienești sau a altor prerogative de autoritate publică de a efectua verificări în zonele de frontieră internă. Sunt incluse, în acest sens, verificările care implică utilizarea tehnologiilor de monitorizare și supraveghere care sunt utilizate în general pe teritoriul respectiv sau care se bazează pe o evaluare a riscurilor în scopul protejării securității interne.
- (22) Pentru ca aceste tehnologii să fie eficiente, ar trebui să fie posibilă aplicarea unor limite de viteză proporționale la punctele rutiere de trecere a frontierelor.
- (23) În exercitarea competențelor polițienești sau a altor competențe publice de către autoritățile competente ale statelor membre pe teritoriul lor, în special în zonele lor de frontieră, este important ca aceasta să nu aibă un impact disproporționat asupra fluidității circulației la punctele rutiere de trecere a frontierelor interne, în special prin cauzarea unor perioade de așteptare excesive. Într-un spirit de dialog și de cooperare, este important ca statele membre să informeze statele membre învecinate cu privire la acțiunile lor, în special când se preconizează că aceste acțiuni vor avea un impact mai semnificativ asupra traficului transfrontalier.

⁽¹⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

- (24) Interzicerea controalelor la frontierele interne nu ar trebui să restricționeze efectuarea verificărilor prevăzute în temeiul dreptului Uniunii. Prin urmare, normele prevăzute în prezentul regulament nu aduc atingere normelor aplicabile referitoare la efectuarea de verificări ale datelor pasagerilor în bazele de date relevante înainte de sosire.
- (25) Este necesar să se asigure că verificările efectuate de statele membre în exercitarea competențelor naționale rămân conforme pe deplin cu un spațiu lipsit de controale la frontierele interne. În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, cu cât există mai multe indicii că verificările efectuate de statele membre în zonele lor de frontieră au un efect echivalent cu controlul la frontiere, având în vedere obiectivul acestor verificări, domeniul lor de aplicare teritorială și posibilele diferențe față de verificările efectuate în restul teritoriului statului membru în cauză, cu atât este mai multă nevoie de norme și limitări stricte și detaliate care să prevadă condițiile pentru exercitarea, de către statele membre, a competențelor lor polițienești într-o zonă de frontieră.
- (26) Pentru a consolida funcționarea spațiului Schengen, statele membre ar trebui să poată lua măsuri suplimentare pentru a combate deplasările ilegale între statele membre. În cazul în care autoritățile naționale de aplicare a legii ale unui stat membru rețin resortisanți ai țărilor terțe fără drept de ședere în respectivul stat membru, în zone de frontieră, în cursul unor controale desfășurate de autoritățile competente în cadrul unei cooperări bilaterale, care ar putea include, în special, patrulare de poliție comune, autoritățile respective ar trebui să aibă posibilitatea de a transfera resortisanții țărilor terțe în statul membru din care au intrat în statul membru care efectuează transferul, cu condiția ca resortisanții țărilor terțe să nu aibă drept de ședere în statul membru care efectuează transferul. Statul membru din care resortisanții țărilor terțe au sosit direct ar trebui, la rândul său, să aibă obligația de a primi resortisanții țărilor terțe reținuți.
- (27) Procedura de transfer nu ar trebui să se aplice resortisanților țărilor terțe care sunt titulari de permise de lungă ședere în Uniune și membrilor de familie ai acestora în conformitate cu Directiva 2003/109/CE a Consiliului⁽¹²⁾, resortisanților țărilor terțe care sunt membri de familie ai unor cetățeni ai Uniunii care beneficiază de dreptul la liberă circulație în conformitate cu Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹³⁾, resortisanților țărilor terțe care dețin o viză de lungă ședere valabilă și membrilor de familie ai acestora în conformitate cu dreptul intern, resortisanților țărilor terțe care dețin o viză de scurtă ședere valabilă, resortisanților țărilor terțe care au dreptul la călătorii fără viză în spațiul Schengen pentru o perioadă de 90 de zile în orice perioadă de 180 de zile, în măsura în care nu au depășit acea perioadă de 90 de zile, solicitanților, astfel cum sunt definiți la articolul 3 punctul 13 din Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁴⁾, și beneficiarilor de protecție internațională, astfel cum sunt definiți la articolul 3 punctul 4 din Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁵⁾. În ceea ce privește solicitanții reținuți în cadrul cooperării bilaterale, ar trebui să se aplice dispozițiile relevante din Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁶⁾.
- (28) Procedura prin care un stat membru ar trebui să aibă posibilitatea de a transfera resortisanți ai țărilor terțe reținuți și care nu au drept de ședere către un stat membru din care persoana a sosit direct ar trebui să aibă loc rapid, dar să facă obiectul unor garanții și să se desfășoare cu respectarea deplină a drepturilor fundamentale și a principiului nediscriminării consacrat la articolul 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), pentru a împiedica stabilirea de profiluri rasiale. Autoritățile ar trebui să aibă posibilitatea de a efectua o verificare a informațiilor relevante aflate la dispoziția lor imediată cu privire la deplasările persoanelor în cauză. Astfel de informații ar putea include elemente obiective care ar permite autorităților să concluzioneze că persoana a călătorit recent dintr-un alt stat membru, cum ar fi deținerea de documente, inclusiv chitanțe sau facturi,

⁽¹²⁾ Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO L 16, 23.1.2004, p. 44).

⁽¹³⁾ Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE (JO L 158, 30.4.2004, p. 77).

⁽¹⁴⁾ Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de instituire în Uniune a unei proceduri comune în materie de protecție internațională și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

⁽¹⁵⁾ Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului și de abrogare a Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj>).

⁽¹⁶⁾ Regulamentul (UE) 2024/1351 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind gestionarea azilului și migrației, de modificare a Regulamentelor (UE) 2021/1147 și (UE) 2021/1060 și de abrogare a Regulamentului (UE) nr. 604/2013 (JO L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj>).

care atestă o călătorie recentă dintr-un alt stat membru. Resortisanților țărilor terțe care fac obiectul procedurii de transfer ar trebui să li se furnizeze o decizie motivată în scris. Deși decizia ar trebui să fie executorie imediat, resortisantului țării terțe ar trebui să i se acorde posibilitatea de a exercita o cale de atac eficientă împotriva deciziei de transfer sau de a solicita reexaminarea acesteia. Călea de atac respectivă nu ar trebui să aibă efect suspensiv.

- (29) Procedura de transfer prevăzută în prezentul regulament este opțională și nu aduce atingere posibilității existente ca statele membre să returneze resortisanți ai țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală în conformitate cu acordurile sau înțelegerile bilaterale menționate la articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁷⁾ (denumită în continuare „Directiva privind returnarea”), în cazul în care astfel de persoane sunt depistate în afara zonelor de frontieră.
- (30) Atunci când utilizează procedura de transfer prevăzută în prezentul regulament, statele membre ar trebui să stabilească aspectele practice în cadrul cooperării lor bilaterale, inclusiv pentru a evita, cu titlu de regulă, utilizarea procedurii de transfer respective, în special în secțiunile frontierelor interne în care au fost reintroduse temporar sau prelungite controalele la frontieră.
- (31) În cazul în care un resortisant al unei țări terțe care a făcut obiectul unei decizii de transfer este adus la frontieră de către un operator de transport, autoritatea competentă are posibilitatea, în conformitate cu dreptul intern, să convină cu operatorul de transport ca resortisantul țării terțe să fie transferat fără întârziere către statul membru de primire.
- (32) În contextul vizitelor neanunțate efectuate în temeiul articolului 4 alineatul (3) din Regulamentul (UE) 2022/922, este important să se acorde o atenție deosebită de către Comisie punerii în aplicare a procedurii de transfer.
- (33) Într-o zonă în care persoanele se pot deplasa în mod liber, fără frontiere interne, ceea ce constituie una dintre principalele realizări ale Uniunii, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din TUE, reintroducerea controalelor la frontierele interne ar trebui să rămână o excepție și ar trebui să fie doar o măsură de ultimă instanță. Excepțiile și derogările de la principiul liberei circulații a persoanelor trebuie interpretate în mod strict. Pentru a nu compromite însuși principiul absenței controalelor la frontierele interne, astfel cum este consacrat la articolul 3 alineatul (2) din TUE și reiterat la articolul 67 alineatul (2) din TFUE, reintroducerea controalelor la frontierele interne din cauza aceleiași amenințări ar trebui limitată la perioade clar definite în conformitate cu prezentul regulament.
- (34) În cazuri excepționale, abordarea amenințărilor la adresa spațiului Schengen ar putea necesita, în ultimă instanță, adoptarea de către statele membre a unor măsuri la frontierele interne. Întrucât libera circulație a persoanelor este afectată de reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne, orice decizie de a reintroduce astfel de controale ar trebui să fie luată în conformitate cu criteriile stabilite de comun acord și notificată în mod corespunzător Comisiei, Parlamentului și Consiliului sau ar trebui să fie recomandată de o instituție a Uniunii. Statele membre își păstrează competența de a stabili necesitatea reintroducerii temporare sau a prelungirii controalelor la frontieră. În normele existente, reintroducerea controalelor la frontierele interne este prevăzută în situațiile în care o amenințare gravă la adresa securității interne sau a ordinii publice se manifestă într-un singur stat membru pentru o perioadă limitată de timp. În special, terorismul și criminalitatea organizată, situațiile de urgență de sănătate publică de amploare sau evenimentele internaționale de proporții ori cu mare vizibilitate, cum ar fi evenimentele sportive, comerciale sau politice, pot constitui o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne.
- (35) În plus, o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne ar putea rezulta, de asemenea, din deplasări neautorizate, neașteptate și de amploare ale unor resortisanți ai țărilor terțe între statele membre, în cazul în care astfel de deplasări neautorizate de amploare creează o situație care pune presiune substanțială asupra resurselor și capacităților globale ale autorităților competente bine pregătite și este probabil să pună în pericol funcționarea generală a spațiului fără controale la frontierele interne și în cazul în care celelalte mijloace prevăzute în temeiul prezentului regulament nu sunt suficiente pentru a face față afluxurilor și deplasărilor respective. În acest context, statele membre ar trebui să se poată baza pe rapoarte obiective și cuantificate privind deplasările neautorizate, ori de câte ori acestea sunt disponibile, în special atunci când sunt întocmite în mod regulat de către agențiile relevante ale Uniunii în conformitate cu mandatele acestora.
- (36) Pandemia de COVID-19 a demonstrat necesitatea unui mecanism la nivelul Uniunii care să se aplice situațiilor în care, în spațiul Schengen, o urgență de sănătate publică de amploare afectează mai multe state membre în același timp, punând în pericol buna funcționare a spațiului Schengen. Noul mecanism de salvagardare a spațiului Schengen ar trebui să permită aplicarea unor soluții coordonate pentru protejarea intereselor persoanelor care au dreptul de a beneficia de acest spațiu fără controale la frontierele interne, prin maximizarea eficacității măsurilor luate și reducerea la minimum a efectelor secundare negative ale acestora.

⁽¹⁷⁾ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

- (37) Noul mecanism de salvagardare a spațiului Schengen ar trebui să permită Consiliului să adopte, la propunerea Comisiei, o decizie de autorizare a reintroducerii temporare sau a prelungirii controalelor la frontierele interne, în cazul în care a fost recunoscută la nivelul Uniunii o urgență de sănătate publică de amploare. Având în vedere caracterul sensibil din punct de vedere politic al unei astfel de decizii care reglementează posibilitatea reintroducerii sau a prelungirii, de către statele membre, în anumite circumstanțe, a controalelor la frontierele interne, ar trebui să i se confere competențe de executare Consiliului pentru adoptarea unei decizii, pe baza unei propuneri a Comisiei. Decizia respectivă ar trebui să includă orice măsuri de atenuare adecvate.
- (38) Instituirea noului mecanism de salvagardare a spațiului Schengen nu ar trebui să aducă atingere dreptului statelor membre de a recurge în prealabil la măsuri unilaterale în conformitate cu prezentul regulament, în cazul în care situația impune acest lucru. Cu toate acestea, odată adoptată, măsura la nivelul Uniunii ar trebui să devină temeiul unic pentru un răspuns coordonat la amenințarea identificată.
- (39) Pentru a asigura respectarea principiului proporționalității, decizia Consiliului ar trebui adoptată pentru o perioadă limitată de timp de până la șase luni, care să poată fi prelungită sub rezerva unei reexaminări periodice, la propunerea Comisiei, atât timp cât persistă urgența de sănătate publică de amploare. Decizia inițială ar trebui să includă o evaluare a impactului preconizat al măsurilor adoptate, inclusiv a efectelor secundare negative ale acestora, pentru a se stabili dacă controalele la frontierele interne sunt justificate sau dacă în locul acestora s-ar putea aplica, în mod eficace, măsuri mai puțin restrictive. Deciziile ulterioare ar trebui să țină seama de evoluția amenințării pentru sănătatea publică. Statele membre ar trebui să notifice imediat Parlamentului European, Comisiei și celorlalte state membre reintroducerea controalelor la frontierele interne în conformitate cu decizia Consiliului.
- (40) Reintroducerea controalelor la frontierele interne, fie pe baza unor decizii unilaterale ale statelor membre, fie la nivelul Uniunii, are implicații grave pentru funcționarea spațiului Schengen și pentru dreptul la liberă circulație. Pentru a se asigura faptul că orice decizie de reintroducere a controalelor la frontieră este luată numai atunci când este necesar, ca măsură de ultimă instanță, decizia privind reintroducerea temporară sau prelungirea controalelor la frontieră ar trebui să se bazeze pe criteriile comune și să fie strict necesară și proporțională.
- (41) În conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, o derogare de la principiul fundamental al liberei circulații a persoanelor trebuie interpretată în mod strict, iar conceptul de ordine publică presupune existența unei amenințări reale, prezente și suficient de grave, care afectează unul dintre interesele fundamentale ale societății.
- (42) În primul rând, statele membre ar trebui să evalueze oportunitatea controalelor temporare la frontierele interne, având în vedere natura amenințării grave identificate, precum și caracterul adecvat al măsurilor alternative care urmăresc aceleași obiective urmărite de controalele la frontierele interne, cum ar fi verificările proporționale efectuate în exercitarea competențelor polițienești sau a altor prerogative de autoritate publică sau prin forme de cooperare polițienească, astfel cum se prevede în dreptul Uniunii, inclusiv posibilitatea de a utiliza procedura de transfer, sau măsurile comune legate de restricțiile temporare de călătorie. În acest context, statele membre ar trebui să acorde o atenție deosebită controalelor la frontierele interne asupra circulației persoanelor în spațiul fără controale la frontierele interne și asupra funcționării regiunilor transfrontaliere și să evalueze impactul probabil al acestora. Această evaluare ar trebui să facă parte din notificarea pe care statele membre au obligația să o transmită Comisiei, Parlamentului și Consiliului. În cazul prelungirii controalelor la frontierele interne pentru evenimente previzibile peste o perioadă inițială de șase luni, statul membru ar trebui să efectueze, de asemenea, o evaluare a riscurilor. Respectiva evaluare a riscurilor ar trebui să includă detalii privind amploarea și evoluția anticipată a amenințării grave identificate, informații privind durata preconizată a persistenței amenințării grave și secțiunile frontierelor interne care sunt afectate, informații privind măsurile de coordonare cu alte state membre afectate de astfel de măsuri și măsurile pe care statul membru în cauză le-a luat și intenționează să le ia pentru a atenua amenințarea gravă identificată, în vederea eliminării controalelor la frontierele interne în scopul menținerii principiului liberei circulații.
- (43) Pentru a limita consecințele negative care rezultă din reintroducerea controalelor la frontierele interne, orice decizie de reintroducere a acestor controale ar trebui să fie însoțită de măsuri de atenuare. Printre acestea ar trebui să se numere măsuri care să asigure desfășurarea fără sincope a tranzitului mărfurilor, al personalului din sectorul transporturilor și al personalului navigant maritim prin stabilirea unor „culoare verzi”. În plus, pentru a ține seama de necesitatea de a asigura circulația persoanelor ale căror activități pot fi esențiale pentru menținerea lanțului de aprovizionare sau pentru furnizarea serviciilor esențiale, statele membre ar putea să aplice și orientările existente privind lucrătorii transfrontalieri prevăzute în Comunicarea Comisiei din 30 martie 2020 intitulată „Orientări privind exercitarea liberei circulații a lucrătorilor pe perioada epidemiei de COVID-19”. Normele pentru reintroducerea controalelor la frontierele interne ar trebui să țină seama, prin urmare, de orientările și recomandările

adoptate în cursul pandemiei de COVID-19 care servesc drept plasă de siguranță solidă pentru piața unică, pentru a se asigura faptul că acestea sunt aplicate de statele membre ca măsuri de atenuare în timpul reintroducerii controalelor la frontierele interne. Ar trebui să se identifice în special măsuri care să asigure funcționarea neîntreruptă a pieței unice și să protejeze interesele regiunilor transfrontaliere și ale „orașelor înfrățite”, inclusiv, de exemplu, autorizații sau derogări pentru locuitorii regiunilor transfrontaliere.

- (44) Notificarea care urmează să fie furnizată de statele membre ar trebui să fie hotărâtoare în vederea evaluării conformității cu criteriile și condițiile pentru o reintroducere temporară a controalelor la frontierele interne. Pentru a se asigura monitorizarea adecvată a controalelor la frontierele interne care au fost reintroduse și pentru a îmbunătăți calitatea informațiilor pe care le primește, Comisia ar trebui să adopte un act de punere în aplicare care să stabilească un model pentru notificarea reintroducerii controalelor la frontierele interne. În cazuri justificate din motive de siguranță publică, ținând cont de confidențialitatea anchetelor în curs, statele membre nu ar trebui să fie obligate să furnizeze toate informațiile. Statele membre ar trebui să aibă dreptul de a clasifica integral sau parțial informațiile furnizate în notificare, fără a aduce atingere funcționării canalelor adecvate și sigure.
- (45) Pentru a se asigura cu adevărat natura de măsură de ultimă instanță, aplicată numai atât timp cât este necesar, a controalelor la frontierele interne și pentru a permite evaluarea necesității și a proporționalității controalelor la frontierele interne în vederea abordării amenințărilor previzibile și pentru a permite Comisiei să evalueze că aceste controale constituie o măsură excepțională, statele membre ar trebui să pregătească o evaluare a riscurilor care să fie prezentată Comisiei atunci când controalele la frontierele interne sunt prelungite mai mult de o perioadă inițială de șase luni ca răspuns la amenințări previzibile. Statele membre trebuie să explice în special amploarea și evoluția amenințării grave identificate, inclusiv cât timp se preconizează că aceasta va persista și ce secțiuni ale frontierelor interne pot fi afectate, motivele pentru care măsurile alternative nu vor rezolva amenințarea identificată, precum și măsurile lor de coordonare cu celelalte state membre care sunt afectate sau care este probabil să fie afectate de controale la frontierele interne.
- (46) Comisia ar trebui să aibă dreptul de a solicita informații suplimentare pe baza notificării primite, inclusiv cu privire la evaluarea riscurilor sau la măsurile de cooperare și coordonare cu statele membre afectate de prelungirea planificată a controlului la frontierele interne. Dacă notificarea nu respectă cerințele minime, Comisia ar trebui să discute notificarea cu statul membru în cauză și să solicite informații suplimentare sau să solicite respectivului stat membru să își completeze notificarea inițială.
- (47) Cel puțin o dată pe an, Comisia ar trebui să prezinte Parlamentului European și Consiliului împreună un raport privind funcționarea spațiului fără controale la frontierele interne (denumit în continuare „raportul privind starea spațiului Schengen”). Comisia ar trebui, de asemenea, să poată discuta raportul separat cu Parlamentul European și cu Consiliul. Raportul ar trebui să conțină o listă a tuturor deciziilor de reintroducere a controalelor la frontierele interne adoptate în decursul anului respectiv, precum și a tuturor măsurilor luate de Comisie privind reintroducerea controalelor la frontierele interne. Raportul ar trebui să acorde o atenție deosebită controalelor la frontiere care se aplică de mai mult de 12 luni. De asemenea, raportul ar trebui să conțină o evaluare a necesității și proporționalității reintroducerii și prelungirii controalelor la frontierele interne în perioada vizată de raportul respectiv, precum și informații privind tendințele din spațiul fără controale la frontierele interne în ceea ce privește deplasările neautorizate ale resortisanților țărilor terțe, ținând seama de informațiile disponibile din partea agențiilor competente ale Uniunii și de analiza datelor din sistemele de informații corespunzătoare. Raportul privind starea spațiului Schengen ar trebui să acopere, de asemenea, obligațiile de raportare care decurg din articolul 20 al Regulamentului privind mecanismul de evaluare și monitorizare Schengen.
- (48) Raportul privind starea spațiului Schengen ar trebui să fie însoțit de raportul prevăzut la articolul 25 din Regulamentul (UE) 2022/922.
- (49) Mecanismul de reintroducere temporară a controalelor la frontierele interne în situații de urgență sau pentru a răspunde unor amenințări previzibile ar trebui să prevadă posibilitatea pentru Comisie să organizeze consultări între statele membre. Comisia ar trebui să organizeze o consultare în cazul în care un stat membru direct afectat solicită acest lucru. Agențiile relevante ale Uniunii ar trebui să fie implicate în acest proces pentru a-și împărtăși cunoștințele de specialitate, după caz. În cadrul acestor consultări ar trebui să se analizeze posibilitatea aplicării unor măsuri alternative și, dacă este necesar, aspectele practice ale efectuării controalelor la frontierele interne și durata acestora. În cazul în care Comisia sau un stat membru emite un aviz în care sunt exprimate preocupări cu privire la reintroducerea controalelor la frontiere, astfel de consultări ar trebui să fie obligatorii.

- (50) Comisia și statele membre ar trebui să aibă în continuare posibilitatea de a-și exprima orice preocupare cu privire la necesitatea și proporționalitatea unei decizii a unui stat membru de a reintroduce controalele la frontierele interne din motive de urgență sau pentru a răspunde unei amenințări previzibile. În cazul în care controalele la frontierele interne sunt reintroduse și prelungite, din cauza unor amenințări previzibile, pentru perioade care depășesc în total 12 luni, Comisia ar trebui să emită un aviz în care să evalueze necesitatea și proporționalitatea unui astfel de controale la frontierele interne. În cazul în care un stat membru consideră că există o situație excepțională majoră care justifică continuarea controalelor la frontierele interne pentru o perioadă mai lungă de doi ani, ar trebui stabilite garanții suplimentare în ceea ce privește evaluarea riscurilor. Notificarea de către statul membru în cauză ar trebui să includă măsurile pe care intenționează să le adopte, în cooperare cu alte state membre, dacă este cazul, pentru a răspunde la amenințare, precum și o prezentare a mijloacelor, acțiunilor, condițiilor și calendarului avute în vedere pentru eliminarea controalelor la frontierele interne cât mai curând cu putință, pentru a se menține principiul liberei circulații. Într-un astfel de caz, Comisia ar trebui să emită un aviz nou. Avizul respectiv nu aduce atingere măsurilor de asigurare a respectării legii, inclusiv acțiunilor în constatarea neîndeplinirii obligațiilor, pe care Comisia, în calitate de gardian al tratatelor, ar trebui să fie în măsură să le ia în orice moment împotriva oricărui stat membru pentru nerespectarea obligațiilor care îi revin în temeiul dreptului Uniunii. În cazul în care se emite un aviz, Comisia ar trebui să inițieze consultări cu statele membre în cauză. Deși în spațiul fără controale la frontierele interne o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne a unui stat membru nu este neapărat limitată în timp, pentru a menține principiul liberei circulații este necesar să se limiteze durata maximă a controalelor la frontierele interne care au fost introduse din cauza aceleiași amenințări grave, care nu ar trebui să depășească doi ani. În situații excepționale și în anumite condiții, statele membre ar trebui să poată prelunge controalele la frontierele interne cu încă două perioade de șase luni. În orice caz, controalele la frontierele interne justificate de aceeași amenințare gravă nu ar trebui să depășească în total trei ani.
- (51) În plus, pentru a permite o analiză *ex-post* a deciziei privind reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne, statele membre ar trebui să aibă în continuare obligația de a prezenta Parlamentului European, Consiliului și Comisiei un raport privind reintroducerea controalelor la frontierele interne, după eliminarea controalelor respective. În cazul în care controalele sunt menținute pentru perioade îndelungate de timp, încă un astfel de raport ar trebui să fie prezentat după alte 12 luni și, ulterior, din nou, după alte 12 luni, în cazul în care sunt menținute în mod excepțional controalele. Raportul ar trebui să prezinte, în special, evaluarea inițială și subsecventă a necesității controalelor la frontierele interne și respectarea criteriilor pentru reintroducerea controalelor respective la frontierele interne. Comisia ar trebui să adopte un act de punere în aplicare care să stabilească un model pentru astfel de rapoarte și să pună la dispoziție modelul online.
- (52) Atunci când pun în aplicare prezentul regulament, statele membre nu pot să discrimineze persoanele pe motive legate de sex, rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau credință, opinii politice sau orice alt gen de opinii, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere, dizabilitate, vârstă sau orientare sexuală.
- (53) Autoritățile competente menționate în prezentul regulament ar trebui să respecte pe deplin, în toate activitățile pe care le desfășoară în temeiul prezentului regulament, inclusiv atunci când își exercită competențele de a efectua verificări normele privind protecția datelor prevăzute de dreptul Uniunii. Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului (¹⁸) sau Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului (¹⁹) se aplică prelucrării datelor cu caracter personal de către autoritățile naționale competente în sensul prezentului regulament, în domeniul lor de aplicare.
- (54) Întrucât obiectivul prezentului regulament, și anume îmbunătățirea funcționării spațiului Schengen, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, deoarece este necesară modificarea normelor comune stabilite la nivelul Uniunii, dar acesta poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.
- (55) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică. Deoarece prezentul regulament constituie o dezvoltare a acquis-ului Schengen, Danemarca decide, în conformitate cu articolul 4 din protocolul respectiv, în termen de șase luni de la data la care Consiliul decide cu privire la prezentul regulament dacă îl va pune în aplicare în dreptul său intern.

(¹⁸) Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

(¹⁹) Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmării penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).

- (56) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului ⁽²⁰⁾; prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, acesta nu este obligatoriu pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (57) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Acordului încheiat de Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei privind asocierea acestora din urmă la implementarea, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽²¹⁾, care se află sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ⁽²²⁾.
- (58) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽²³⁾, care se află sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE a Consiliului, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ⁽²⁴⁾.
- (59) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în înțelesul Protocolului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în practică, aplicarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽²⁵⁾, care se află sub incidența articolului 1 punctul A din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului ⁽²⁶⁾.
- (60) Prezentul regulament nu aduce atingere aplicării Directivei 2004/38/CE.
- (61) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de cartă.
- (62) Prin urmare, Regulamentul (UE) 2016/399 ar trebui să fie modificat în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) 2016/399 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică după cum urmează:

(a) punctul 12 se înlocuiește cu următorul text:

„12. «supravegherea frontierelor» înseamnă supravegherea frontierelor dintre punctele de trecere a frontierei și supravegherea punctelor de trecere a frontierei în afara programului de funcționare stabilit, inclusiv măsuri preventive, pentru a preveni sau a detecta trecerile neautorizate ale frontierei sau sustragerea de la verificările la frontiere, pentru a contribui la o mai bună conștientizare a situației, pentru a combate criminalitatea transfrontalieră și pentru a lua măsuri împotriva persoanelor care au trecut frontiera ilegal;”;

⁽²⁰⁾ Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

⁽²¹⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽²²⁾ Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

⁽²³⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽²⁴⁾ Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).

⁽²⁵⁾ JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

⁽²⁶⁾ Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

(b) se adaugă următoarele puncte:

- „27. «urgență de sănătate publică de amploare» înseamnă o urgență de sănătate publică, care este recunoscută la nivelul Uniunii de către Comisie, având în vedere informațiile transmise de autoritățile naționale competente, în situațiile în care o amenințare sanitară gravă transfrontalieră ar putea avea repercusiuni majore asupra exercitării dreptului la liberă circulație;
28. «călătorie esențială» înseamnă o călătorie a unei persoane exceptate de la restricțiile de intrare în temeiul articolului 21 alineatul (4) sau (5), legată de o funcție esențială sau de o nevoie esențială, luând în considerare orice obligații internaționale aplicabile ale Uniunii și ale statelor membre;
29. «călătorie neesențială» înseamnă o călătorie care nu constituie o călătorie esențială;
30. «noduri de transport» înseamnă aeroporturi, porturi maritime sau fluviale, gări feroviare sau rutiere și terminale de marfă.”

2. La articolul 5, la alineatul (3) se introduce următorul paragraf:

„Statele membre pot lua măsurile necesare pentru a menține securitatea și ordinea publică în cazul în care un număr mare de migranți încearcă să treacă frontierele lor externe în mod neautorizat, în masă și utilizând forța.”

3. La articolul 5 se adaugă următorul alineat:

„(4) În special într-o situație de instrumentalizare a migranților, astfel cum este menționată la articolul 1 alineatul (4) litera (b) prima teză din Regulamentul (UE) 2024/1359 al Parlamentului European și al Consiliului (*), statele membre pot închide temporar sau pot limita programul de funcționare al anumitor puncte de trecere a frontierei notificate în temeiul alineatului (1) al doilea paragraf de la prezentul articol, dacă circumstanțele impun acest lucru.

Orice măsuri adoptate în temeiul primului paragraf de la prezentul alineat și al alineatului (3) al doilea paragraf de la prezentul articol trebuie să fie puse în aplicare într-un mod proporțional, care să țină seama pe deplin de drepturile:

- (a) persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii;
- (b) resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung în temeiul Directivei 2003/109/CE a Consiliului (**), ale persoanelor care au drept de ședere în temeiul altor instrumente ale dreptului Uniunii sau de drept intern ori care dețin vize naționale de lungă ședere, precum și ale membrilor de familie ai acestora; și
- (c) resortisanților țărilor terțe care urmăresc să obțină protecție internațională.

(*) Regulamentul (UE) 2024/1359 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind abordarea situațiilor de criză și de forță majoră în domeniul migrației și azilului și de modificare a Regulamentului (UE) 2021/1147 (JO L, 2024/1359, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1359/oj>).

(**) Directiva 2003/109/CE a Consiliului din 25 noiembrie 2003 privind statutul resortisanților țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung (JO L 16, 23.1.2004, p. 44).”

4. Articolul 13 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 13

Supravegherea frontierelor

(1) Supravegherea frontierelor are drept principal obiectiv prevenirea sau depistarea trecerilor neautorizate ale frontierei, îmbunătățirea gradului de conștientizare a situației, combaterea criminalității transfrontaliere și luarea de măsuri împotriva persoanelor care trec ilegal frontiera. Aceasta presupune, de asemenea, efectuarea unor analize de risc. Fără a se aduce atingere articolelor 3 și 4, o persoană care a trecut ilegal frontiera și care nu are drept de ședere pe teritoriul statului membru respectiv este reținută și i se aplică procedurile care respectă Directiva 2008/115/CE.

(2) Polițiștii de frontieră utilizează toate resursele necesare, inclusiv unități fixe sau mobile, în vederea asigurării supravegherii frontierelor. Supravegherea frontierelor se efectuează astfel încât să prevină și să descurajeze trecerile neautorizate ale frontierei de către persoane între punctele de trecere a frontierei și sustragerea persoanelor de la verificările efectuate la punctele de trecere a frontierei și se efectuează cu respectarea deplină a obligațiilor prevăzute la articolul 4.

(3) Supravegherea între punctele de trecere a frontierei este asigurată de polițiștii de frontieră ale căror efective și metode trebuie să fie adaptate riscurilor și amenințărilor existente sau preconizate. Pentru supraveghere se utilizează tablouri situaționale, care permit să se reducă pierderile de vieți omenești în rândul migranților la frontierele externe, de-a lungul sau în apropierea acestora. Supravegherea include modificarea frecvență și inopinată a perioadelor de supraveghere, precum și alte metode sau tehnici pentru a preveni sau a detecta cu eficacitate trecerile neautorizate ale frontierei.

(4) Supravegherea se efectuează de unități fixe sau mobile, care își îndeplinesc misiunea prin patrulare sau prin prezența în locuri cunoscute ca fiind sensibile. Obiectivul respectivei supravegheri este de a preveni trecerile neautorizate ale frontierei sau de a reține persoanele în legătură cu trecerea neautorizată a frontierei externe. Supravegherea se poate efectua, de asemenea, cu ajutorul unor mijloace tehnice, inclusiv prin mijloace electronice, echipamente, sisteme de supraveghere și, după caz, toate tipurile de infrastructură fixă și mobilă.

(5) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 37 de la prezentul regulament, referitoare la măsuri suplimentare de reglementare a supravegherii, inclusiv la elaborarea unor standarde minime comune pentru supravegherea frontierelor. Respectivele standarde minime comune țin seama de tipul de frontieră, și anume frontiere terestre, maritime sau aeriene, de nivelul de impact atribuit fiecărei secțiuni de frontieră externă în conformitate cu articolul 34 din Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului (*) și de alți factori relevanți, precum particularitățile geografice.

(*) Regulamentul (UE) 2019/1896 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 noiembrie 2019 privind Poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și de abrogare a Regulamentelor (UE) nr. 1052/2013 și (UE) 2016/1624 (JO L 295, 14.11.2019, p. 1)."

5. Capitolul V se redenumeste după cum urmează: „Măsuri specifice referitoare la frontierele externe”.
6. Se introduce următorul articol:

„Articolul 21a

Restricții temporare de călătorie în Uniune

- (1) Prezentul articol se aplică urgențelor de sănătate publică de amploare.
- (2) Consiliul, pe baza unei propuneri a Comisiei, poate adopta un regulament de punere în aplicare care să prevadă restricții temporare de călătorie în statele membre, care să fie aplicate la frontierele externe.

Restricțiile temporare de călătorie pot include restricții temporare de intrare în statele membre și restricții sanitare temporare care sunt necesare pentru protecția sănătății publice în spațiul fără controale la frontierele interne. Restricțiile sanitare temporare respective pot include testarea, carantina și autoizolarea.

Restricțiile temporare de călătorie în Uniune trebuie să fie proporționale și nediscriminatorii. În cazul în care un stat membru adoptă restricții mai stricte decât cele prevăzute în regulamentul de punere în aplicare, respectivele restricții nu pot să aibă un efect negativ asupra funcționării spațiului fără controale la frontierele interne. Restricțiile sanitare temporare aplicate persoanelor care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii respectă în orice moment Directiva 2004/38/CE.

- (3) Următoarele categorii de persoane sunt exceptate de la restricțiile de intrare, indiferent de scopul călătoriei lor:
  - (a) persoanele care beneficiază de dreptul la liberă circulație în temeiul dreptului Uniunii;
  - (b) resortisanții țărilor terțe care sunt rezidenți pe termen lung în temeiul Directivei 2003/109/CE, persoanele care au drept de ședere în temeiul altor instrumente ale dreptului Uniunii sau de drept intern, inclusiv beneficiarii protecției internaționale sau persoanele care dețin vize naționale de lungă ședere, precum și membrii de familie ai acestora.
- (4) Categoriile de persoane enumerate în anexa XI partea A sunt exceptate de la restricțiile de intrare.

- (5) Orice categorie de persoane enumerată în anexa XI partea B este exceptată de la restricțiile de intrare în cazul în care categoria respectivă este inclusă în regulamentul de punere în aplicare menționat la alineatul (2).
- (6) Regulamentul de punere în aplicare menționat la alineatul (2), dacă este cazul:
- (a) identifică, atunci când natura urgenței de sănătate publică de amploare impune acest lucru, categoriile de persoane care efectuează călătoriile esențiale, enumerate în anexa XI partea B, și care urmează să fie exceptate de la restricțiile de intrare;
  - (b) stabilește zonele geografice sau țările terțe din care călătoriile pot face obiectul unor restricții sau excepții de la restricții și stabilește o procedură pentru examinarea periodică a situației din zonele sau țările respective și a restricțiilor de călătorie impuse, pe baza unei metodologii obiective și a unor criterii obiective care să includă în special situația epidemiologică;
  - (c) stabilește condițiile în care călătoriile neesențiale pot fi restricționate sau exceptate de la restricții, inclusiv dovada care trebuie să fie prezentată ca justificare a excepției și condițiile referitoare la durata și natura șederii în zonele sau țările menționate la litera (b);
  - (d) menționează restricțiile sanitare temporare minime la care pot fi supuse persoanele menționate la alineatul (3) literele (a) și (b);
  - (e) prin derogare de la alineatele (4) și (5), stabilește condițiile în care pot fi impuse restricții de călătorie persoanelor care efectuează călătoriile esențiale
- (7) Restricțiile de intrare în statele membre a persoanelor care efectuează călătoriile esențiale sunt impuse numai în mod excepțional, pentru o perioadă strict limitată, până când sunt disponibile informații suficiente cu privire la urgențele de sănătate publică de amploare menționate la alineatul (1) și până când sunt identificate și adoptate de Consiliu, la propunerea Comisiei, restricții sanitare alternative care sunt necesare pentru protecția sănătății publice și care urmează să fie aplicate persoanelor respective.”

7. Articolul 23 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 23

Verificări în interiorul teritoriului

Absența controalelor la frontierele interne nu aduce atingere:

- (a) exercitării competențelor polițienești sau a altor prerogative de autoritate publică de către autoritățile competente ale statelor membre pe teritoriul lor, inclusiv în zonele lor de frontieră internă, astfel cum le sunt conferite în temeiul dreptului intern, în măsura în care exercitarea competențelor respective nu are un efect echivalent cu verificările la frontiere. Exercitarea unor astfel de competențe poate include, după caz, utilizarea tehnologiilor de monitorizare și supraveghere utilizate în general pe teritoriu cu scopul de a răspunde amenințărilor la adresa siguranței publice sau a ordinii publice. Exercitarea de către autoritățile competente a atribuțiilor care le revin nu este considerată echivalentă, în special, cu exercitarea verificărilor la frontiere atunci când măsurile respective îndeplinesc toate condițiile următoare:
  - (i) nu au ca obiectiv controlul la frontieră;
  - (ii) se bazează pe informații generale ale poliției sau, în situațiile în care obiectivul urmărit este limitarea răspândirii unei boli infecțioase, pe informații de sănătate publică, precum și pe experiența autorităților competente cu privire la posibilele amenințări la adresa siguranței publice sau a ordinii publice și vizează în special:
    - combaterea criminalității transfrontaliere;
    - reducerea imigrației ilegale; sau
    - limitarea răspândirii unei boli infecțioase cu potențial epidemic, conform identificării efectuate de Centrul European de Prevenire și Control al Bolilor;
  - (iii) sunt concepute și executate într-un mod net diferit de verificările sistematice efectuate asupra persoanelor la frontierele externe, inclusiv în cazul în care acestea sunt efectuate în noduri de transport sau direct la bordul serviciilor de transport de persoane și cu condiția ca acestea să se bazeze pe o evaluare a riscurilor;

- (b) posibilității ca autoritățile competente ale unui stat membru sau operatorii de transport să efectueze controale de securitate în noduri de transport, efectuate asupra persoanelor în temeiul dreptului intern, cu condiția ca respectivele controale să fie efectuate, de asemenea, asupra persoanelor care călătoresc în interiorul unui stat membru;
- (c) posibilității ca un stat membru să prevadă prin lege obligația de a deține sau de a purta permise și alte documente;
- (d) posibilității ca un stat membru să prevadă prin lege obligația resortisanților țărilor terțe de a-și anunța prezența pe teritoriul său și obligația administrației unităților de cazare să asigure completarea și semnarea unor formulare de înregistrare de către resortisanții țărilor terțe, cu excepția partenerilor care îi însoțesc, a minorilor care îi însoțesc sau a membrilor grupurilor de călătorie, în conformitate cu dispozițiile articolelor 22 și, respectiv, 45 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen din 14 iunie 1985 între guvernele statelor din Uniunea Economică Benelux, Republicii Federale Germania și Republicii Franceze privind eliminarea treptată a controalelor la frontierele comune (denumită în continuare «Convenția Schengen»).

8. Se introduce următorul articol:

„Articolul 23a

Procedura de transferare a persoanelor reținute în zonele de frontieră internă

(1) Fără a aduce atingere articolului 22, prezentul articol stabilește procedura pentru transferul unui resortisant al unei țări terțe reținut în zonele de frontieră, astfel cum se menționează la articolul 23, în cazurile în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) resortisantul țării terțe este reținut în timpul verificărilor care implică autoritățile competente ale ambelor state membre în cadrul cooperării bilaterale, care poate include, în special, patrulile polițienești comune, cu condiția ca statele membre în cauză să fi convenit să utilizeze procedura respectivă în cadrul cooperării bilaterale respective; și
- (b) există indicii clare că resortisantul țării terțe a sosit direct din celălalt stat membru și se constată faptul că resortisantul țării terțe nu are drept de ședere pe teritoriul statului membru în care a sosit, pe baza informațiilor aflate la dispoziția imediată a autorităților care l-au reținut, inclusiv a declarațiilor persoanei în cauză, a documentelor de identitate, de călătorie sau a altor documente găsite în posesia persoanei respective sau a rezultatelor căutărilor efectuate în bazele de date relevante de la nivel național și de la nivelul Uniunii.

Procedura prevăzută la alineatele (1) și (2) nu se aplică solicitanților, astfel cum sunt definiți la articolul 3 punctul 13 din Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului (*), și nici beneficiarilor de protecție internațională, astfel cum sunt definiți la articolul 3 punctul 4 din Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului (**).

Atunci când transferă un resortisant al unei țări terțe despre care statul membru care efectuează transferul presupune că este minor, statul membru care efectuează transferul informează statul membru de primire cu privire la prezumția respectivă și ambele state membre se asigură că sunt luate toate măsurile în interesul superior al copilului și în conformitate cu legislația lor națională.

(2) Prin derogare de la articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2008/115/CE, autoritățile competente ale unui stat membru pot decide, în cazul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol, să transfere imediat resortisantul țării terțe în cauză în statul membru din care acesta a sosit, în conformitate cu procedura prevăzută în anexa XII.

(3) Resortisanții țărilor terțe reținuți în zonele de frontieră și transferați conform procedurii menționate în prezentul articol au dreptul la o cale de atac. Calea de atac împotriva deciziei de transfer se desfășoară în conformitate cu dreptul intern al statului membru care efectuează transferul. Respectivii resortisanți ai țărilor terțe beneficiază de măsuri reparatorii eficiente în conformitate cu articolul 47 din cartă. De asemenea, statul membru care efectuează transferul le transmite respectivilor resortisanți ai țărilor terțe, în scris, într-o limbă pe care o înțeleg sau despre care se prezumă în mod rezonabil că o înțeleg, informații privind punctele de contact care pot să le comunice informații legate de reprezentanții competenți să acționeze în numele respectivilor resortisanți ai țărilor terțe, în conformitate cu dreptul intern. Introducerea unei asemenea căi de atac nu are efect suspensiv.

(4) În cazul în care un stat membru care efectuează transferul aplică procedura menționată la alineatul (2), statul membru de primire are obligația să ia toate măsurile necesare pentru a primi resortisantul țării terțe în cauză în conformitate cu procedurile prevăzute în anexa XII. În statul membru de primire se aplică toate dispozițiile corespunzătoare din Directiva 2008/115/CE.

(5) În cadrul cooperării lor bilaterale, statele membre stabilesc aspectele practice, inclusiv pentru a evita, cu titlu de regulă, utilizarea procedurii menționate la prezentul articol, în special în secțiunile frontierelor interne în care au fost reintroduse sau prelungite controalele la frontiere.

(6) Procedura prevăzută la prezentul articol nu aduce atingere acordurilor sau înțelegerilor bilaterale existente, astfel cum sunt menționate la articolul 6 alineatul (3) din Directiva 2008/115/CE.

(7) De la 11 iulie 2025 și ulterior anual, statele membre transmit Comisiei datele înregistrate în conformitate cu anexa XII partea A punctul 4.

(*) Regulamentul (UE) 2024/1348 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 de stabilire a unei proceduri comune în materie de protecție internațională în Uniune și de abrogare a Directivei 2013/32/UE (JO L, 2024/1348, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1348/oj>).

(**) Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate, de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului și de abrogare a Directivei 2011/95/UE (JO L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: <http://data.europa.eu/eli/2024/1347/oj>).

9. La articolul 24, primul paragraf se înlocuiește cu următorul text:

„Statele membre elimină orice obstacol care împiedică fluidizarea traficului la punctele rutiere de trecere a frontierelor interne, în special limitările de viteză care nu se bazează exclusiv pe considerente de siguranță rutieră sau care nu sunt necesare pentru utilizarea tehnologiilor menționate la articolul 23 litera (a).”

10. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

Cadru general pentru reintroducerea temporară sau prelungirea controalelor la frontierele interne

(1) Atunci când într-un spațiu fără controale la frontierele interne există o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne într-un stat membru, statul membru respectiv poate reintroduce în mod excepțional controalele la toate frontierele interne sau în anumite părți ale frontierelor sale interne.

Se poate considera, în special, că o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne rezultă din:

- (a) incidente sau amenințări teroriste și din amenințări reprezentate de formele grave de criminalitate organizată;
- (b) situații de urgență de sănătate publică de amploare;
- (c) o situație excepțională caracterizată de deplasări neautorizate, neașteptate și de amploare ale resortisanților țărilor terțe între statele membre, care exercită o presiune considerabilă asupra resurselor și capacităților generale ale autorităților competente bine pregătite și care ar putea pune în pericol funcționarea generală a spațiului fără controale la frontierele interne, astfel cum reiese din analiza informațiilor și din toate datele disponibile, inclusiv din cele transmise de agențiile relevante ale Uniunii;
- (d) evenimentele internaționale de proporții ori cu mare vizibilitate.

(2) În toate cazurile, controalele la frontierele interne se reintroduc numai ca măsură de ultimă instanță. Domeniul de aplicare și durata reintroducerii temporare a controalelor la frontiere nu depășesc ceea ce este strict necesar pentru a răspunde la amenințarea gravă identificată.

Controalele la frontiere pot fi reintroduse sau prelungite în temeiul articolelor 25a și 28 numai în cazul în care un stat membru a stabilit că o astfel de măsură este necesară și proporțională, ținând seama de criteriile menționate la articolul 26 alineatul (1) și, în cazul prelungirii unor astfel de controale, ținând seama de asemenea de rezultatele evaluării riscurilor menționate la articolul 26 alineatul (2). Controalele la frontiere pot fi, de asemenea, reintroduse în conformitate cu articolul 29, ținându-se seama de criteriile menționate la articolul 30.

(3) În cazul în care persistă aceeași amenințare gravă, controalele la frontierele interne pot fi prelungite în conformitate cu articolul 25a ori 29 sau, în cazul în care amenințarea ține de situații de urgență de sănătate publică de amploare, în conformitate cu articolul 28.

Se consideră că persistă aceeași amenințare gravă în cazul în care justificarea prezentată de statul membru pentru prelungirea controalelor la frontiere se bazează pe aceleași motive ca cele care au justificat reintroducerea inițială a controalelor la frontiere.”

11. Se introduce următorul articol:

„Articolul 25a

Procedura aplicabilă în cazurile care necesită luarea de măsuri ca urmare a unor evenimente imprevizibile sau previzibile

(1) Atunci când, într-un stat membru, o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne este imprevizibilă și necesită luarea imediată a unor măsuri, statul membru poate, în mod excepțional, să reintroducă imediat controalele la frontierele interne.

(2) În același timp cu reintroducerea controalelor la frontiere în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol, statul membru notifică, în conformitate cu articolul 27 alineatul (1), Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și celorlalte state membre reintroducerea controalelor la frontiere.

(3) Atunci când un stat membru reintroduce controalele la frontierele interne în temeiul alineatului (1), controalele la frontiere rămân în vigoare pentru cel mult o lună. În cazul în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne persistă după această perioadă, statul membru poate prelungi controalele la frontierele interne pentru perioade suplimentare, până la o durată maximă ce nu depășește trei luni.

(4) Atunci când o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne este previzibilă într-un stat membru, statul membru informează Parlamentul European, Consiliul, Comisia și celelalte state membre în conformitate cu articolul 27 alineatul (1), cel târziu cu patru săptămâni înainte de reintroducerea preconizată a controalelor la frontiere sau cât de curând posibil, dacă circumstanțele care fac necesară reintroducerea controalelor la frontierele interne devin cunoscute statului membru cu mai puțin de patru săptămâni înainte de reintroducerea preconizată.

(5) În cazul în care se aplică alineatul (4) de la prezentul articol și fără a aduce atingere alineatului (6), controalele la frontierele interne pot fi reintroduse pentru o perioadă de până la șase luni. În cazul în care amenințarea gravă la adresa ordinii publice sau a securității interne persistă după această perioadă, statul membru poate prelungi controalele la frontierele interne pentru perioade de maximum șase luni, care pot fi reînnoite. Orice prelungire se notifică Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și celorlalte state membre în conformitate cu articolul 27 și în termenele menționate la alineatul (4) de la prezentul articol. Sub rezerva articolului 6 de la prezentul articol, durata maximă a controalelor la frontierele interne nu depășește doi ani.

(6) În cazul în care un stat membru consideră că există o situație excepțională majoră, referitoare la o amenințare gravă persistentă, care justifică necesitatea continuă de a efectua controale la frontierele interne pentru o perioadă mai lungă decât perioada maximă menționată la alineatul (5) de la prezentul articol, acesta notifică Parlamentului European, Consiliului și Comisiei și celorlalte state membre intenția sa de a prelungi controalele la frontierele interne cu o perioadă suplimentară de până la șase luni. Notificarea respectivă este transmisă cel târziu cu patru săptămâni înainte de prelungirea planificată și, ținând seama de avizul Comisiei emis în conformitate cu articolul 27a alineatul (3), include o evaluare a riscurilor în conformitate cu articolul 26 alineatul (2) prin intermediul căreia:

- (a) prezintă justificări privind amenințarea continuă la adresa ordinii publice sau a securității interne;
- (b) justifică faptul că măsurile alternative de remediere a amenințării sunt considerate ori s-au dovedit ineficiente la momentul notificării;
- (c) prezintă măsurile de atenuare luate în considerare pentru a însoți controalele la frontierele interne;
- (d) include, după caz, o prezentare a mijloacelor, a acțiunilor, a condițiilor și a calendarului luate în considerare în vederea eliminării controalelor la frontierele interne.

În termen de trei luni de la notificarea menționată la primul paragraf, Comisia emite un nou aviz privind necesitatea și proporționalitatea prelungirii controalelor la frontierele interne. După primirea notificării, Comisia poate demara din proprie inițiativă, ori, la solicitarea statului membru direct afectat, are obligația de a demara un proces de consultare, în conformitate cu articolul 27a alineatul (1).

În cazul în care, într-o situație excepțională majoră, necesitatea continuă a controalelor la frontierele interne este confirmată ca urmare a procedurii menționate la prezentul alineat, dar perioada suplimentară de șase luni menționată la primul paragraf nu este suficientă pentru a asigura disponibilitatea unor măsuri alternative eficace pentru a aborda amenințarea persistentă, un stat membru poate decide să prelungească controalele la frontierele interne pentru o perioadă suplimentară și finală de până la șase luni, în conformitate cu evaluarea riscurilor menționată la al doilea paragraf. În cazul în care un stat membru decide să facă acest lucru, acesta notifică fără întârziere Comisiei intenția sa de a-și prelungi controalele la frontierele interne. Comisia adoptă fără întârziere o recomandare privind compatibilitatea cu tratatele a unei astfel de prelungiri finale, în special cu principiile necesității și proporționalității. Recomandarea respectivă identifică, de asemenea, după caz, împreună cu alte state membre, măsurile compensatorii eficiente care urmează să fie puse în aplicare.”

12. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

Criterii pentru reintroducerea temporară și prelungirea controalelor la frontierele interne

(1) Pentru a stabili dacă reintroducerea controalelor la frontierele interne este necesară și proporțională în conformitate cu articolul 25 alineatul (2), un stat membru evaluează în special:

(a) oportunitatea măsurii de reintroducere a controalelor la frontierele interne, având în vedere natura amenințării grave identificate și, în special, probabilitatea ca reintroducerea controalelor la frontierele interne să remedieze în mod corespunzător amenințarea la adresa ordinii publice sau a securității interne și dacă obiectivele urmărite de o astfel de reintroducere ar putea fi atinse prin:

(i) utilizarea unor măsuri alternative, precum verificările proporționale efectuate în contextul verificărilor în interiorul teritoriului menționate la articolul 23 litera (a);

(ii) utilizarea procedurii prevăzute la articolul 23a;

(iii) alte forme de cooperare polițienească prevăzute în dreptul Uniunii;

(iv) măsuri comune privind restricțiile temporare de călătorie către statele membre, astfel cum sunt menționate la articolul 21a alineatul (2);

(b) impactul probabil al unei astfel de măsuri asupra:

(i) circulației persoanelor în spațiul fără controale la frontierele interne; și

(ii) funcționării regiunilor transfrontaliere, ținând seama de legăturile sociale și economice strânse dintre acestea.

(2) În cazul în care controalele la frontierele interne sunt în vigoare de șase luni în conformitate cu articolul 25a alineatul (5), statul membru în cauză efectuează o evaluare a riscurilor care, pe lângă elementele prevăzute la articolul 27 alineatele (2) și (3), include, de asemenea, o reevaluare a criteriilor prevăzute la alineatul (1) de la prezentul articol.

(3) În cazul reintroducerii sau prelungirii controalelor la frontierele interne, statele membre în cauză se asigură că acestea sunt însoțite de măsuri adecvate care atenuează impactul reintroducerii controalelor la frontiere asupra persoanelor și transportului de mărfuri, acordând o atenție deosebită legăturilor sociale și economice strânse dintre regiunile transfrontaliere și persoanelor care efectuează călătoriile esențiale.”

13. Articolul 27 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 27

Notificarea reintroducerii temporare sau a prelungirii controalelor la frontierele interne și evaluarea riscurilor

(1) Notificările din partea statelor membre cu privire la reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne trebuie să conțină următoarele informații:

(a) motivele reintroducerii sau ale prelungirii, inclusiv toate informațiile relevante detaliind evenimentele care constituie o amenințare gravă la adresa ordinii publice sau a securității lor interne;

(b) domeniul de aplicare al reintroducerii sau al prelungirii preconizate, precizând în ce parte sau părți ale frontierelor interne urmează să fie reintroduse sau prelunghite controalele la frontiere;

- (c) denumirea punctelor de trecere autorizate;
- (d) data și durata reintroducerii sau a prelungirii preconizate;
- (e) evaluarea necesității și proporționalității menționate la articolul 26 alineatul (1) și, în cazul unei prelungiri, la articolul 26 alineatul (2);
- (f) după caz, măsurile care trebuie să fie luate de celelalte state membre.

O notificare poate fi transmisă în comun de două sau mai multe state membre.

Statele membre transmit notificarea utilizând modelul care urmează să fie stabilit de Comisie în temeiul alineatului (6).

(2) În cazul în care controalele la frontiere sunt în vigoare de șase luni în conformitate cu articolul 25a alineatul (5), orice notificare ulterioară privind prelungirea controlului respectiv trebuie să includă o evaluare a riscurilor. Evaluarea riscurilor prezintă amploarea și evoluția anticipată a amenințării grave, în special cât timp se preconizează că aceasta va persista și ce secțiuni ale frontierelor interne pot fi afectate, precum și informații privind măsurile de coordonare cu celelalte state membre care sunt afectate sau care este probabil să fie afectate de controalele la frontierele interne.

(3) În cazul în care statele membre reintroduc sau prelungesc controalele la frontiere din cauza unei situații menționate la articolul 25 alineatul (1) litera (c), evaluarea prevăzută la alineatul (1) litera (e) de la prezentul articol conține, de asemenea, o evaluare a riscurilor, precum și informații privind deplasările neautorizate, neașteptate și de amploare, inclusiv orice informații obținute de la agențiile relevante ale Uniunii în concordanță cu mandatele acestora și analiza datelor din sistemele de informații relevante.

(4) Statul membru în cauză furnizează Comisiei, la cerere, orice informații suplimentare, inclusiv cu privire la măsurile de coordonare cu statele membre afectate de prelungirea planificată a controlului la frontierele interne, precum și informațiile suplimentare necesare pentru a evalua posibila utilizare a măsurilor menționate la articolele 23 și 23a.

(5) În cazuri justificate din motive de siguranță publică, ținând cont de confidențialitatea anchetelor în curs, statele membre nu au obligația de a furniza toate informațiile menționate la alineatele (1)-(4) de la prezentul articol. Statele membre care transmit o notificare în temeiul alineatului (1) sau (2) pot decide, atunci când este necesar și în conformitate cu dreptul intern, să clasifice, integral sau parțial, informațiile notificate, în special evaluările riscurilor. O astfel de clasificare nu împiedică accesul la informații, prin intermediul unor canale adecvate și securizate, al celorlalte state membre afectate de reintroducerea temporară a controalelor la frontierele interne. O astfel de clasificare nu împiedică punerea informațiilor de către statele membre la dispoziția Parlamentului European. Transmiterea și gestionarea informațiilor și a documentelor transmise Parlamentului European în temeiul prezentului articol nu includ evaluările riscurilor menționate la alineatul (2) și respectă normele privind transmiterea și prelucrarea informațiilor clasificate.

(6) Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a stabili modelul menționat la alineatul (1) al treilea paragraf de la prezentul articol și pune modelul la dispoziție online. Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2).”

14. Se introduce următorul articol:

„Articolul 27a

Consultarea statelor membre și avizul Comisiei

(1) După primirea notificărilor transmise în temeiul articolului 27 alineatul (1), Comisia poate institui, din proprie inițiativă sau la solicitarea unui stat membru direct afectat de controalele la frontierele interne, un proces de consultare, inclusiv reuniuni comune ale statului membru care preconizează reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne cu celelalte state membre, în special cu cele direct afectate de astfel de măsuri, și cu agențiile relevante ale Uniunii.

Obiectivul consultării este de a examina în special amenințarea la adresa ordinii publice sau a securității interne, necesitatea și proporționalitatea reintroducerii preconizate a controalelor la frontierele interne, ținând seama de oportunitatea măsurilor alternative și, în cazul în care controalele la frontierele interne au fost deja reintroduse, de impactul acestora, precum și modalitățile de asigurare a punerii în aplicare a cooperării reciproce dintre statele membre în ceea ce privește reintroducerea controalelor la frontierele interne.

Statul membru care preconizează reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne ține cont de rezultatele acestei consultări atunci când decide dacă să reintroducă sau să prelungească controalele la frontierele interne sau atunci când efectuează controale la frontierele interne.

(2) În urma primirii notificărilor transmise în legătură cu reintroducerea sau prelungirea controalelor la frontierele interne, Comisia trebuie, sau orice stat membru poate, fără a aduce atingere articolului 72 din TFUE, să emită un aviz dacă, pe baza informațiilor cuprinse în notificare și, după caz, în evaluarea riscurilor sau a oricăror informații suplimentare, acestea au motive de preocupare cu privire la necesitatea sau proporționalitatea reintroducerii sau prelungirii preconizate a controalelor la frontierele interne.

(3) În urma primirii notificărilor transmise în legătură cu o prelungire a controalelor la frontierele interne în temeiul articolului 25a alineatul (4) care conduce la continuarea controalelor la frontierele interne pentru o perioadă totală de 12 luni, Comisia emite un aviz privind necesitatea și proporționalitatea respectivelor controale.

Avizul Comisiei cuprinde cel puțin:

- (a) o evaluare a conformității reintroducerii sau prelungirii controalelor la frontierele interne cu principiile necesității și proporționalității;
- (b) o evaluare a măsurii în care au fost analizate suficient măsuri alternative de remediere a amenințării grave.

În cazul în care se evaluează reintroducerea controalelor la frontierele interne și se consideră că au fost respectate principiile necesității și proporționalității, avizul conține recomandări, după caz, privind îmbunătățirea cooperării dintre statele membre pentru a limita impactul controalelor la frontierele interne și pentru a contribui la reducerea amenințării persistente.

(4) În cazul în care se emite un aviz în conformitate cu alineatul (2) sau (3), Comisia instituie un proces de consultare, în conformitate cu alineatul (1), pentru a discuta avizul cu statele membre.”

15. Articolul 28 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 28

Mecanismul specific pentru cazurile în care o urgență de sănătate publică de amploare pune în pericol funcționarea generală a spațiului fără controale la frontierele interne

(1) În cazul în care constată că există o urgență de sănătate publică de amploare care afectează mai multe state membre, punând în pericol funcționarea generală a spațiului fără controale la frontierele interne, Comisia poate prezenta Consiliului o propunere privind adoptarea unei decizii de punere în aplicare de autorizare a reintroducerii controalelor la frontiere de către statele membre, inclusiv orice măsuri de atenuare adecvate care urmează să fie stabilite la nivel național și la nivelul Uniunii, în cazul în care măsurile disponibile menționate la articolele 21a și 23 nu sunt suficiente pentru a contracara urgența de sănătate publică de amploare. Statele membre pot solicita Comisiei să prezinte Consiliului o astfel de propunere.

(2) Decizia de punere în aplicare a Consiliului menționată la alineatul (1) acoperă o perioadă de până la șase luni și poate fi reinnoită, la propunerea Comisiei, pentru perioade suplimentare de maximum șase luni, atât timp cât urgența de sănătate publică de amploare persistă, ținând seama de reexaminarea menționată la alineatul (4).

(3) În cazul în care statele membre reintroduc sau prelungesc controalele la frontiere din cauza urgenței de sănătate publică de amploare menționate la alineatul (1), controalele respectiv se efectuează, de la intrarea în vigoare a deciziei de punere în aplicare a Consiliului menționată la alineatul (1), în temeiul deciziei respective.

(4) Comisia reexaminează periodic evoluția urgenței de sănătate publică de amploare menționate la alineatul (1), precum și impactul măsurilor adoptate în conformitate cu decizia de punere în aplicare a Consiliului menționată la alineatul respectiv, pentru a evalua dacă măsurile respective sunt în continuare justificate și, în caz contrar, pentru a propune eliminarea controalelor la frontierele interne cât mai curând posibil.

(5) Statele membre notifică imediat Parlamentului European, Consiliului, Comisiei și celorlalte state membre reintroducerea controalelor la frontiere în conformitate cu decizia menționată la alineatul (1).

(6) Statele membre pot lua alte măsuri, astfel cum se menționează la articolul 23, pentru a limita domeniul de aplicare al controalelor la frontierele interne. Comisia ține seama de aceste măsuri în cadrul examinării menționate la alineatul (4) de la prezentul articol.”

16. Articolul 33 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 33

Raportul privind reintroducerea controalelor la frontierele interne

(1) În termen de patru săptămâni de la eliminarea controalelor la frontierele interne, statele membre care au efectuat controale la frontierele interne prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comisiei un raport privind reintroducerea și, după caz, prelungirea controalelor la frontierele interne.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), în cazul în care controalele la frontiere sunt prelunghite în conformitate cu articolul 25a alineatul (5), statul membru în cauză prezintă un raport la expirarea unei perioade de 12 luni și, ulterior, după alte 12 luni, în cazul în care controalele la frontiere sunt menținute în mod excepțional.

(3) Raportul prezintă, în special, evaluarea inițială și subsecventă a necesității și proporționalității controalelor la frontiere, respectarea criteriilor menționate la articolul 26, funcționarea verificărilor, cooperarea practică cu statele membre învecinate, impactul rezultat asupra liberei circulații a persoanelor, în special în regiunile transfrontaliere, eficacitatea reintroducerii controalelor la frontierele interne, inclusiv o evaluare *ex post* a necesității și a proporționalității reintroducerii controalelor la frontiere.

(4) Comisia adoptă un act de punere în aplicare pentru a stabili un format uniform pentru raportul respectiv și îl pune la dispoziție online. Actul de punere în aplicare respectiv se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 38 alineatul (2).

(5) Comisia poate emite un aviz referitor la respectiva evaluare *ex post* a reintroducerii temporare a controalelor la una sau mai multe frontiere interne sau în anumite părți ale acestora.

(6) Cel puțin o dată pe an, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la funcționarea spațiului fără controale la frontierele interne (denumit în continuare «Raportul privind starea spațiului Schengen»). Comisia poate, de asemenea, să discute cu privire la Raportul privind starea spațiului Schengen separat cu Parlamentul European și cu Consiliul. Raportul include o listă a tuturor deciziilor de reintroducere a controalelor la frontierele interne luate în decursul anului respectiv, precum și a tuturor măsurilor adoptate de Comisie privind reintroducerea controalelor la frontierele interne. Raportul acordă o atenție deosebită controalelor la frontiere care sunt în vigoare de mai mult de 12 luni. De asemenea, acesta include o evaluare a necesității și proporționalității reintroducerii și prelungirii controalelor la frontiere în perioada vizată de raportul respectiv, precum și informații privind tendințele din spațiul fără controale la frontierele interne în ceea ce privește deplasările neautorizate ale resortisanților țărilor terțe, ținând seama de informațiile disponibile din partea agențiilor relevante ale Uniunii și de analiza datelor din sistemele de informații corespunzătoare.”

17. Articolul 36 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 36

Modificarea anexelor

(1) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate, în conformitate cu articolul 37, în ceea ce privește modificarea anexelor III, IV și VIII.

(2) Comisia este împuternicită să adopte, în conformitate cu articolul 37, acte delegate de completare a prezentului regulament prin adăugarea în anexa XI partea B a categoriilor de persoane care efectuează călătoriile esențiale.

(3) În cazuri justificate în mod corespunzător care țin de natura urgenței de sănătate publică de amploare, atunci când este necesar din motive imperioase de urgență, actelor delegate adoptate în temeiul alineatului (2) de la prezentul articol li se aplică procedura prevăzută la articolul 37a.”

18. Se introduce următorul articol:

„Articolul 37a

Procedura de urgență

(1) Actele delegate adoptate în temeiul prezentului articol intră imediat în vigoare și se aplică atât timp cât nu se formulează nicio obiecție în conformitate cu alineatul (2). Notificarea unui act delegat transmisă Parlamentului European și Consiliului prezintă motivele pentru care s-a recurs la procedura de urgență.

(2) Atât Parlamentul European, cât și Consiliul pot formula obiecții cu privire la un act delegat în conformitate cu procedura menționată la articolul 37 alineatul (5). Într-un astfel de caz, Comisia abrogă actul imediat după ce Parlamentul European sau Consiliul notifică decizia de a formula obiecții.”

19. La articolul 39 alineatul (1) se adaugă următoarea literă:

„(h) zonele care sunt considerate regiuni transfrontaliere și orice modificări relevante aduse acestora.”

20. Se introduce următorul articol:

„Articolul 42b

Notificarea regiunilor transfrontaliere

Până la 11 ianuarie 2025, toate statele membre care au frontiere interne comune stabilesc, în strânsă cooperare, zonele de pe teritoriul lor considerate regiuni transfrontaliere, ținând seama de legăturile sociale și economice strânse dintre ele, și notifică acest lucru Comisiei.

Statele membre informează Comisia, de asemenea, cu privire la orice modificări relevante aduse acestora.”

21. Textul prevăzut în anexa la prezentul regulament se adaugă drept anexe XI și XII la Regulamentul (UE) 2016/399.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 13 iunie 2024.

Pentru Parlamentul European

Președintele

R. METSOLA

Pentru Consiliu

Președintele

M. MICHEL

ANEXĂ

„ANEXA XI

CĂLĂTORII ESENȚIALE

Partea A

Categoriile de persoane menționate la articolul 21a alineatul (4):

1. profesioniștii din domeniul sănătății, cercetătorii din domeniul sănătății și personalul care se ocupă de îngrijirea persoanelor în vârstă;
2. lucrătorii transfrontalieri;
3. personalul din sectorul transporturilor;
4. diplomații, personalul organizațiilor internaționale și persoanele care sunt invitate de organizațiile internaționale și a căror prezență fizică este necesară pentru buna funcționare a acestor instituții, personalul militar, lucrătorii din domeniul umanitar și personalul de protecție civilă în exercitarea atribuțiilor lor;
5. pasagerii aflați în tranzit;
6. pasagerii care se deplasează din motive familiale imperative;
7. personalul navigant maritim;
8. persoanele care au nevoie de protecție internațională sau care au nevoie să intre din alte motive umanitare.

Partea B

Categoriile de persoane menționate la articolul 21a alineatul (5)

1. copiii din învățământul aferent educației timpurii și elevii care urmează studii într-o țară vecină și tutorii lor care îi însoțesc, care trec frontiera pentru a beneficia de educație, precum și studenții sau persoanele care călătoresc în scopuri educaționale;
2. lucrătorii sezonieri, inclusiv lucrătorii care produc alimente;
3. persoanele care călătoresc din motive imperioase de îngrijire a animalelor sau pentru măsuri necesare pentru agricultură și silvicultură în cazuri individuale;
4. lucrătorii cu înaltă calificare, precum și personalul-cheie și personalul științific care au un loc de muncă necesar din punct de vedere economic, societal și al securității și care au o activitate care nu poate fi amânată sau desfășurată în străinătate;
5. personalul autorităților publice pentru apărare, ordine publică, sănătate publică și securitate națională, și anume personalul poliției, al poliției de frontieră, al serviciilor de imigrație, al serviciilor de protecție civilă din domeniul sănătății publice etc. sau reprezentanții autorităților de aplicare a legii, în cazul în care călătoria este legată de îndeplinirea sarcinilor oficiale, inclusiv personalul responsabil cu exploatarea și întreținerea infrastructurii critice;
6. pescarii și persoanele care lucrează sau prestează servicii pe nave sau pe platforme miniere și de foraj offshore, pe baza unui raport de muncă, altul decât un contract de muncă în domeniul maritim;
7. persoanele care intră în statul membru în scopul primirii de servicii medicale esențiale, inclusiv ocupanții vehiculelor de urgență;
8. partenerii (soții/soțiile, partenerii civili, concubinii) și copiii unui călător esențial, inclusiv resortisanții țărilor terțe care călătoresc în scopul reîntregirii familiei;
9. resortisanții țărilor terțe care călătoresc pentru a răspunde unei citații din partea unei autorități judiciare;
10. persoanele care dețin un card internațional de presă emis de Federația Internațională a Jurnaliștilor;
11. persoanele dependente care călătoresc către locul în care se află îngrijitorii lor.

ANEXA XII

Partea A

Procedura de transferare a persoanelor reținute în zonele de frontieră internă

1. Deciziile de transfer în temeiul articolului 23a alineatul (2) se emit folosind un formular-standard, astfel cum este prevăzut în partea B a prezentei anexe, completat de autoritatea națională competentă. Deciziile produc efecte imediat.
2. Formularul-standard completat i se înmânează resortisantului țării terțe în cauză, care confirmă primirea deciziei de transfer prin semnarea formularului și primește o copie a formularului semnat.
În cazul în care resortisantul țării terțe refuză să semneze formularul-standard, autoritatea competentă indică refuzul în formular, la rubrica „Observații”.
3. Autoritățile naționale care emit o decizie de transfer înregistrează datele în formularul-standard menționat în partea B din prezenta anexă.
4. Autoritățile naționale care emit o decizie de transfer informează anual Comisia cu privire la numărul de persoane transferate în alte state membre, indicând statul membru (statele membre) în care au fost transferate persoanele, motivele pentru care se constată că persoanele respective nu aveau drept de ședere în statul membru și, dacă este cazul, cetățenia resortisanților țărilor terțe reținuți.
5. Resortisanții țărilor terțe reținuți în zonele de frontieră și transferați în temeiul acestei proceduri au dreptul la o cale de atac. Calea de atac împotriva deciziei de transfer se exercită în conformitate cu dreptul intern. Resortisanții țărilor terțe beneficiază de măsuri reparatorii eficiente în conformitate cu articolul 47 din cartă. Resortisantului țării terțe i se indică, în scris, într-o limbă pe care o înțelege sau despre care se presupune în mod rezonabil că o înțelege, punctele de contact în măsură să îi comunice informații despre reprezentanții care au competența de a acționa în numele respectivului resortisant al țării terțe, în conformitate cu dreptul intern. Introducerea unei căi de atac nu are efect suspensiv.
6. Autoritățile naționale competente se asigură că resortisantul țării terțe care face obiectul unei decizii de transfer este transferat, în cadrul cooperării bilaterale menționate la articolul 23a alineatul (1) litera (a), la autoritățile competente ale statului membru de primire. Transferul are loc imediat și în termen de cel mult 24 de ore. Ulterior, procedura de transfer nu poate avea loc, iar dispozițiile relevante din Directiva 2008/115/CE se aplică, după caz. Autoritățile naționale competente ale statului membru de primire cooperează cu autoritățile naționale competente ale statului membru de transfer în acest scop.

Partea B

Formular-standard pentru transferarea persoanelor reținute în zonele de frontieră internă

Indicarea statului

Logoul statului (Indicarea biroului)

_____

PROCEDURA DE TRANSFER ÎN ZONELE DE FRONTIERĂ INTERNĂ

La data de _____ la (ora) _____ la (se indică tipul de frontieră internă din apropiere sau alte informații relevante legate de reținere, în conformitate cu articolul 23a din Codul frontierelor Schengen) _____

În fața subsemnatului _____ s-a prezentat:

Date cu caracter personal (dacă sunt disponibile)

Nume de familie _____ Prenume _____

Data nașterii _____ Locul nașterii _____ Sex _____

Cetățenie _____ Cu domiciliul în _____

Tipul documentului de identitate _____ număr _____

Eliberat de _____ la data de _____

Cu viza nr. (dacă există) _____ de tip _____ eliberată de _____

Valabilă de la _____ până la _____

Cu o durată de _____ zile: _____

Venind din _____ cu _____ (se indică mijlocul de transport utilizat, de exemplu numărul zborului), el/ea este informat(ă) că va fi transferat(ă) în _____, în temeiul articolului 23a din Codul frontierelor Schengen:

Motivul constatării că o persoană nu are drept de ședere în statul membru:

Observații

 Persoana în cauză a refuzat să semneze formularul.

Persoana în cauză _____ Autoritățile responsabile _____

Persoana în cauză are dreptul la o cale de atac împotriva transferului, în conformitate cu dreptul intern. Persoana în cauză primește o copie a acestui document (fiecare stat trebuie să indice trimerile la reglementările interne și procedura internă privind dreptul la o cale de atac, precum și punctele de contact care sunt în măsură să comunice informații despre reprezentanții care au competența de a acționa în numele resortisantului țării terțe)."

_____